

чалъ да унищожи язычеството и да основе истинната вѣра. Жителитѣ на Мекка отпърво се отнесли враждебно къмъ новиятъ проповѣдникъ и искали даже да го убиятъ. Мохаммедъ побѣгалъ въ Медина (15-й Юлий 622 год, начало на мохаммеданската ера), гдѣто билъ приетъ по-добрѣ. Съ помощта на Мединцитѣ той захваналъ да разпространява своето учение мѣжду съседнитѣ плѣмена. Природното краснорѣчие на Мохаммеда, поетическия даръ, възшебнитѣ разкази, които той умѣялъ да предава, като сѣща истинна, нѣкои лични качества, които располагали въ негова полза (храбрость, справедливость, ласкавость), дозволение на множество, общание на чувствени удоволствия въ райтъ на всички послѣдователи, особено който умрѣ на война, и нѣкои други обстоятелства (възненія) мѣжду християнитѣ спорѣдъ ереситѣ, пламенната и религиозна вражда, която раздѣлявала арабитѣ — язычници, послужили къмъ това, че лъжливото учение на Мохаммеда скоро се разпространило по всички Арабия. Враждебнитѣ му жители на Мекка се предали и приели учението му. Тогава Мохаммедъ провъзгласилъ главниятъ мекскій храмъ съ знаменитиятъ неговъ чернъ камъкъ кяабе, главно свое святилище. Скоро прочее подиръ това тържество, Мохаммедъ умрѣлъ (632), отровенъ отъ една еврейка, и погребенъ въ Мекка. Нѣ смъртта на Мохаммеда не прекъснала успѣхитѣ на новата вѣра. Мохаммеданитѣ скоро завоювали Сирия (639 г.), Палестина и Египетъ (640 г.), Персія (651 г.), Сѣверна Африка (707 г.), Испания (711 г.). На Западъ ги въспрѣли Карлъ Мартелъ, франкскій пълководецъ, на истокъ императорътъ гръцки Львъ Исаврянинъ.

Религията на Мохаммеда представлява смѣсъ отъ учения християнско, еврейско и арабско — языческо. Нѣма Бога, освѣнъ Бога и Мохаммедъ Неговъ пророкъ: — въ това обично възвание на мохаммеданитѣ се изразява сѣщността на тѣхното учение, Богъ е единъ, всемогъщъ, владика на всичко, безусловно, който опредѣлява всекому щастието или нещастieto, минутата на смъртта, рай или адъ. Единствено — възможното отношение къмъ него отъ страна на челоуѣка е безотчетната преданность (Ислямъ). Били и по-напрѣдъ провъзвѣстници на волята Божия; главнитѣ отъ тѣхъ Адамъ, Ной, Авраамъ, по-високъ отъ тѣхъ Мойсей, И. Христосъ; а Мохаммедъ, по собственното негово увѣрiе, по-високо отъ всичкитѣ. Въ учението за нравствеността мохаммеданството не дава никакво мѣсто за синовна любовь къмъ Бога и превръща я въ рабско нему повиновение, любовьта къмъ ближниятъ ограничава само